

DIEVO SABATAS ŠIANDIENINIAME GYVENIME

“Jei sabato dieną nekelsi kojos iš namų ir mano šventą dieną neužsiimsi savo reikalais, jei sabatą laikysi žavesio diena, VIEŠPATS šventą dieną – šlovinga... tai džiaugsiesi VIEŠPATYJE ...” (Iz 58,13-14).

Ar sabatas išsaugojo savo reikšmę? Ar ir dabartiniame pasaulyje reikia laikytis sabato?

Norint atsakyti į šiuos klausimus, peržiūrėkime Biblijos apreiškimus, t.y. Dievo įkvėptą žodį.

Jėzus Kristus save vadino “sabato Viešpačiu” ir sakė, kad “*sabatas padarytas žmogui, ne žmogus sabatui*” (Mk 2,27-28). Sabato reikšmės jis neapribojo ir niekada netvirtino, kad sabatas buvo įkurta kokiam nors vienai grupei ar kokiam tai apibrėžtam laikotarpiui. Priešingai, jis buvo įkurta visai žmonijai amžiniems laikams. Sabato įsakymas priklauso Dešimčiai įsakymų, o tai reiškia, kad glūdi pačiame žmonijai duoto Dievo įstatymo centre.

Teisingas bendravimas su Dievu

Sabatas buvo sukurta žmonijai. Koks jo tikslas?

Pranašo Izaijo knygoje (58 ir 59 skyriuose) mes skaitome, kad dėl mūsų nuodėmių žmonijos buvo atskirta nuo Dievo. “*VIEŠPATIES ranka nėra sutrumpėjusi, kad negalėtų gelbėti, nei jo ausis apkurtusi, kad neišgirstų. Bet jūsų kaltės atskyrė jus nuo jūsų Dievo, jūsų nuodėmės uždengė jo veidą, ir jis nebegirdi jūsų*” (Iz 59,1-2). Šios eilutės kalba apie veidmainiškumą tų, kurie savo išore rodo, kad ieško Dievo, tačiau iš tikrųjų yra pripildyti nuodėmių ir kvailių išsigalvojimų (Iz 58,1; 59,4-15).

Bet Dievas parodo mums, kad mes galime su juo susitaikyti. “*Į Sioną jis ateis kaip atpirkėjas ‘pas tuos Jokūbo vaikus, kurie nusigręžė nuo nuodėmės’, sako VIEŠPATIES žodis*” (Iz 59,20). Jėzus Kristus ir yra žmonijos gelbėtojas, kuris atpirko arba išpirko žmoniją, atidavęs mirčiai savo gyvenimą (Jn 3,16; 1 Pt 1,18-19; 1 Jn 2,2; 4,9-10).

Dievas taip pat mums apreiškė, kaip tinkamai bendrauti su juo. Norint suprasti Dievą ir jo kelius, reikia nusižeminti ir pasninkauti. “*Tada šauksiesi, ir VIEŠPATS atsilies, prašysi pagalbos, ir jis tars: ‘Aš čia!’... šviesa tau užtekės tamsoje, tamsa bus tau šviesa kaip dienovidis. VIEŠPATS visuomet bus tavi vadovas, ir sausros išdegintoje šalyje tave pasotins. Jis atnaujins tavo jėgas ir tu būsi kaip laistomas sodas, kaip niekada neišsenkantis šaltinis*” (Iz.58:9-11).

Teisingas sabato supratimas

Toje pačioje Rašto vietoje kalbama, jog, norint tinkamai bendrauti su Dievu, būtinas ir dar vienas labai svarbus elementas, o būtent, teisingas sabato supratimas ir jo laikymasis. “*Jei sabato dieną nekelsi kojos iš namų ir mano šventą dieną neužsiimsi savo reikalais, jei sabatą laikysi žavesio diena, VIEŠPATIES šventą dieną - šlovinga, jei švęsi ją, neidamas savo keliais, neieškodamas, kas tau naudinga, ir*

neleisdamas laiko tuščioms šnekoms, tai džiaugsiesi VIEŠPATYJE, ir aš pakelsiu tave virš žemės aukštumų, pamaitinsiu tave tavo tėvo Jokūbo paveldu’,- taip kalbėjo VIEŠPATIES lūpos” (Iz 58,13-14).

Šie žodžiai atskleidžia mums, kodėl Dievas davė sabatą. Dievui sabatas – tai neatskiriama dalis teisingų, švelnių ir malonių santykių su juo. Tai Dievo garbinimo liudijimas. Tai sugebėjimas ir noras paaukoti vieną iš iš mums brangių dalykų – mūsų laiką – idant užmegztume tinkamą ryšį su Dievu.

Tinkamai, pagal paties Dievo nurodymus, laikydamiesi sabato turime “neiti savo keliais”, “neieškoti, kas mums naudinga” ir “neleisti laiko tuščioms šnekoms”. Užsiimdami tuo, mes negerbsime švento Dievo laiko, eikvosime jį tuščiai .

Bet sabatas neturi būti tinginystės diena. Tai tinkamo ryšio su Dievu diena. Šią dieną reikia laikyti “žavesio diena, Viešpaties šventą dieną – šlovingą” - sako mums Dievas.

Vietoj to, kad eikvotume šią dieną savo reikalams ir tikslams, turime pasinaudoti ja, kad sukauptume visas savo mintis norui įtikti Dievui, puoselėdami savo ryšį su juo.

Tinkamo ryšio sukūrimas

Ką privalome daryti, kad sukurtumėm tinkamą ryšį su Dievu? Visų pirma, reikia kreiptis į jį ir betarpiškai bendrauti su juo. Su Dievu mes kalbame per maldą. Dievas su mumis kalba per jo įkvėptą Žodį – Bibliją. Štai kur raktas į tinkamą ryšį su Dievu.

Mums pasakyta: *“Būkite atsidėję maldai, budėkite su ja dėkodami” (Kol 4,2). “Visuomet džiaukitės, be paliovos melskitės! Visokiomis aplinkybėmis dėkokite, nes to Dievas nori iš jūsų Kristuje Jėzuje” (1 Tes 5,16-18) – ragino mus apaštalas Paulius. “Daug gali karšta teisiojo malda” (Jok 5,16) – rašo apaštalas Jokūbas.*

Jėzus Kristus norėjo, kad jo mokiniai melstusi, tai aišku iš jo žodžių: *“Kai melsitės, sakykite: ...” (Mt 6,5-7; Mk 11,24; Lk 11,2).* Jis davė mokiniams svarbius nurodymus kaip melstis ir kvietė: *“visuomet melstis ir nepaliauti” (Lk 18,1).*

Dievo sabatas – tinkamiausias laikas papildomoms maldoms ir ryšiui su Dievu. Šią dieną susilaikydami nuo įprastinių darbų ir užsiėmimų, mes galime daugiau laiko paskirti mūsų santykių su Dievu tvirtinimui.

Sabatas – idealus laikas Dievui kalbėtis su mumis. Jis mus įpareigoja bendrauti su juo per jo Žodį – Bibliją. Paulius sako Timotiejui: *“Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti, barti, taisyti, auklėti teisumui, kad Dievo žmogus taptų tobulas, pasirengęs kiekvienam geram darbui” (2 Tim 3,16-17).*

Sabatos laikymasis leidžia ne tik geriau suprasti Dievo kelius, bet ir saviasias mintis ir troškimus, parodydamas, kad ir mes patys galime pasikeisti ir priartėti prie Dievo. Laiške hebrajams (4,12) pasakyta, jog *“Dievo žodis yra gyvas, veiksmingas, aštresnis už bet kokį dviašmenį kalaviją. Jis prasiskverbia iki pat sielos ir dvasios atšakos, iki sąnarių ir kaulų smegenų, ir teisia širdies sumanymus bei mintis”.*

Skaitykime ir studijuokime Dievo žodį. Pasakyta: *“Lyg naujagimiai troškite tyro žodžio pieno, kad nuo jo augtumėte išgelbėjimui” (1 Pt 2,2, K. Burbulio vertimas).*

Dovydas, kuris buvo “pagal Dievo širdį” (Apd 13,22), suprato, jog Dievo žodis mums parodo, kaip reikia gyventi: *“Kaip gali jaunuolis savo kelią išlaikyti tyrą? Laikydamosis Tavo žodžių... Giliai širdyje paslėpiau Tavo žodį, kad Tau nenusidėčiau” (Ps 119,9. 11).*

Dovydas savo laiką paskirdavo apmąstymams apie Dievo kelius, apie tai, kaip įtikti Viešpačiui: *“Apie Tavo potvarkius nuolat mąstysiu ir žiūrėsiu į Tavo kelius... Kaip aš myliu Tavo įstatymą, mąstau apie jį ištisą dieną” (Ps 119,15. 97).*

Sabato susirinkimai

Dievo sabatas – tai laikas bendravimui su bendraminčiais, laikas tarpusavio palaikymui ir draugiškam paskatinimui. *“Sergėkite vieni kitus, skatindami mylėti ir daryti gerus darbus. Neapleiskime savųjų susirinkimo, kaip kai kurie yra pratę, bet raginkime vieni kitus juo labiau, juo aiškiau įžvelgiame besiantinančią dieną” (Hbr 10,24-25).*

Iš tikinčiųjų laukiama, kad jie šią dieną susirinks draugėn (1 Kor 11,18; 14,23). Kaip aukščiau buvo pasakyta, mes neturime apleisti savųjų susirinkimo. Senasis Testamentas sabatą vadina *“šventąja sueiga” (Kun 23,3)*. Dievas tą dieną savo žmonėms liepė susirinkti.

Iš Dievui tarnaujančių žmonių laukiama, kad jie ragintų Dievo tautą gyventi pagal jo įstatymą. Paulius kvietė jauną bendražygį Timotiejų: *“Skelbk žodį, veik laiku ir nelaiku, bark, drausk, ragink su didžiu kantrumu ir kaip išmanydamas” (2 Tim 4,2).*

Mes jau skaitėme, kad Kristus ir apaštalas Paulius reguliariai lankė sueigas sinagogose, kur jie pamokslaudavo žmonėms, norintiems pažinti Dievo kelius. Jėzus Kristus savo veiksmais nuolat rodė kaip tinkamai laikytis sabato: jo metu aiškino Dievo žodį, mokė, kaip reikia gyventi, ir gydė žmones. Ir šiuo metu Dievo sabatas yra poilsio diena nuo visų mūsų kasdieninių darbų ir užsiėmimų. Tai diena, kurią turime pašvęsti tarnystei Dievo drauge su kitais tikinčiaisiais. Tai diena, kada gauname pamokymus, kaip gyventi pagal Dievo valią, ir kai darome gerus darbus.

Užmegzti ryšius su Dievu

Dievas sako: *“Bet septintoji diena yra VIEŠPATIES, tavo Dievo sabatas; nedirbsi jokio darbo...” (Iš 20,10)*. Jis vienareikšmiškai mums duoda suprasti, kad šią dieną mes neturime atlikinėti kasdieninių darbų ir kad sabato diena – ypatinga, skirtinga nuo visų kitų dienų.

Senovės Izraelis sabato laikė tokia Dievui svarbia diena, kad nesilaikančius šio įsakymo baudė mirtimi (Iš 31,14-16; 35,2).

Kai Izraelis išėjo iš Egipto, Dievas šį savo įsakymą pakartojo ir įtvirtino: keturiasdešimties metų bėgyje šeštą savaitės dieną savo tautai duodavo dvigubą davinį manos, o sabatos dieną neduodavo nieko (Iš 16,26. 35; Iz 5,12). Tik paskaičiuokime – visa susumavus, per tą laiką jis padarė per du tūkstančius stebuklų! Akivaizdu – sabatos įsakymas Dievui labai svarbus. Jis laukia, kad mes šio įsakymo laikytumėmės. Sabato laikymasis būtinas, norint užmegzti tinkamus ryšius su Dievu.

Life Application Bible, komentuodama dvidešimtą Išėjimo knygos skyriaus 8-11 eilutes, paaiškina, kodėl mums būtinas sabatas: *“Sabatas buvo įsteigta kaip poilsio ir tarnavimo Dievui diena. Dievas prisakė laikytis sabato, nes žmogui būtina kiekvieną savaitę kažkokią laiko dalį praleisti ramybėje, tarnaujant Dievui. Dievas taip rūpinasi mumis, kad kiekvienai savaitei paskiria mums ypatingą poilsio dieną. Dievas – didis Dievas! Jei mūsų veržliame pasaulyje laikysimės sabato – laiko poilsiui ir tarnavimo Dievui dienos, mes ne tik gausime galimybę dvasiškai atgimti, bet taip pat įrodysime, koks svarbus mums Dievas. Tad neįgnoruokime Dievo įsakymų!”*

Savo pavyzdžiu Jėzus Kristus parodė, kaip reikia teisingai laikytis sabato. Tai nėra įtempta, bedžiaugsmė diena su begaliniais draudimais ir draudiamų užsiėmimų sąrašais. Sabatą Jėzus Kristus laikė žavesio diena, kurios metu tikintieji dalinasi ir džiaugsmu, ir Dievo žodžiu, mokydamiesi gyventi pagal jo įsakymą. Kristus

tą dieną panaudojo išgydymams - fiziniams, emociniams, sielos ir dvasios. Tai tinkamiausias laikas paskatinti ir padėti tiems, kuriems to reikia.

Jėzus Kristus mums aiškiai davė suprasti, kad sabato dieną gerą daryti nedraudžiama. Jis nurodė, kad Dievo įsakyme apie sabatą tokio draudimo nėra. Jėzus nevardijo, ko per sabatą daryti negalima, bet akivaizdžiai parodė, kokia yra tos dienos paskirtis. Jėzaus elgesys sabato metu nurodo į ateinantį amžių, kurį mūsų Viešpats pavadino "Dievo karalyste". Kristaus grįžimas visai žmonijai atneš Dievo pažadėtus išgyjimus, džiaugsmą ir laisvę (*Mt 4,23; 9,35; Lk 4,16; 9,11; 10,9*).

Kristaus pavyzdys parodė, kad sabato diena turi būti fizinio poilsio ir dvasinės atgaivos diena. Ji skirta būti ilgai laukto, malonaus poilsio diena po varginančių savaitės darbų. Tai diena, kai mes atsikratome kasdieninių rūpesčių ir nerimo.

Dievo įsakymų prasmė

Biblija užtikrina mums, jog Dievo įsakymai nėra sunkūs (*1 Jn 5,3*). Jie negali būti beprasmiškai ar dviprasmiškai. Žmonėms jie duoti kaip Dievo, turinčio begalinę išmintį ir begalines žinias, meilės ženklas (*Iz 55,8-9*). Jie buvo duoti žmonėms jų labui, ir jų laikymasis suteikia Dievo palaiminimus (*Ist 4,40; 5,29. 33*). Tarp šių įsakymų yra ir įsakymas apie sabatą. Tai poilsio ir atgaivos diena, kurią žmonėms davė pats Kūrėjas. Tai laikas, duotas fiziniam, emociniam ir dvasiniam atsinaujinimui.

Dievas numatė, kad reikės ypatingo laiko, kurio metu mes galėtumėme sutvirtinti ryšį su juo. Sabato įsakyme sakoma: "Šešias dienas triūsi ir dirbsi visus savo darbus..." Dievas nurodo mums, kad visas šešias savaitės dienas užsiimtumėm savo įprastiniais darbais, o sabato dieną išlaisvintumėm savo širdis ir laiką tarnystei Viešpačiui. Kai mes išsilaisviname tam, kad pilnutinai sukauptumėm savo mintis į pagrindinį tikslą – į Dievo troškimus, sabatas iš tikro tampa Dievo palaima ir džiaugsmu. Tokia ir yra Dievo sumanyto sabato prasmė (*Iz 58,13-14*).

Kiekvienos savaitės septintą dieną mes privalome nutraukti visus mūsų darbus ir leisti Dievui dirbti mumyse, tuo užmegzdami ir stiprindami ryšius su mūsų Kūrėju.

PAPILDYMAI

Kas yra tikrasis garbinimas?

Daugumai žmonių šis žodis reiškia viešą tarnavimą su iškilmingomis giesmėmis, maldomis ir kruopščiai paruošta liturgija. Jiems atrodo, kad būtent tokia tarnavime vyksta tikrasis šlovinimas. Tai nevisai teisinga.

Štai kaip paaiškina šią sąvoką žodynai: dieviškos būtybės pagerbimas; veiksmai, kuriais parodomas šis pagerbimas.

Pripažinti Dievo viršenybę

Tokiu būdu garbindami Dievą turėtume parodyti, jog pripažįstame Dievo viršenybę. Be abejo, mūsų pripažinimą gali liudyti išorinės religinės apeigų formos, jų ritualai ir maldos. Tačiau mes neturime pamiršti to, ką Dievas mums kalba savo žodyje - Biblijoje.

Jis aiškiai mums duoda suprasti, kad ieško tų, kurie jį šlovins *dvasia ir tiesa* (Jn 4,23-24). Kai Šetonas bandė sugundyti Kristų ir priversti jį paklusti, Jėzus Kristus jam griežtai atsakė: „*Viešpatie, savo Dievą, tegarbink ir jam vienam tetarnauk!*“ (Mt 4,10). Apaštalas Paulius savąjį tarnavimą Dievui prilygino tikėjimui viskuo, *kas parašyta Įstatyme ir Pranašuose* (Apd 24,14), tuo pačiu mus nukreipdamas Raštus, kuriuos mes vadiname Senuoju Testamentu.

Dievas nori, kad žmonija jį garbintų tiesa. Mes darome tai, garbindami jį, jam tarnaudami ir paklusdami jo įstatymams. Dievas nori, kad mes gyventumėm *kiekvieną žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų* (Mt 4,4). Kaip mes šloviname Dievą, mes parodome savo kasdieniniu gyvenimu. Krikščionybė – tai gyvenimo būdas (Apd 18,25-26; 19,9.23; 22,4; 24,14.22). Tai mąstymo būdas, elgesio būdas ir gyvenimo būdas. Dievą turime šlovinti visomis savo gyvenimo sritimis.

Ko reikia, kad garbinimas būtų tikras?

Tikram garbinimui reikia, kad žmogaus širdis pasikeistų per tikėjimą į Jėzų Kristų ir jo auką. Išorinių pagerbimo išraiškų nepakanka. Dievas ieško tų, kurie jį garbins *dvasia*, atsivertusia ir pasikeitusia širdimi.

Vadinasi, tikras garbinimas yra kur kas daugiau nei pagarbos Dievui pareiškimas pamaldų bažnyčioje metu. Gilią šios sąvokos prasmę rodo tai, kad net penki Naujojo Testamento veiksmazodžiai verčiami šiuo žodžiu. Visame Rašte nerasime apibrėžimo, kas yra garbinimas... Tai ne vien Dievo šlovinimas, platesne prasme tai yra tiesioginis Dievo, jo gamtos, jo savybių, jo kelių ir jo reikalavimų pripažinimas, išreikštas šlovinimu ir dėkojimu širdimi arba darbais, parodančiais šį pripažinimą (W.E.Vine, *Vines Expository Dictionary of New Testament*).

Jėzus Kristus griežtai kritikavo to laiko religinius vadovus už tai, kad jie iškreipė Dievo įsakymus ir vietoje jų įvedė savo, tai yra žmonių, sukurtą mokymą (Mt 15,9; Mk 7,7). Jis sakė, jog šitoks garbinimas bereikšmis. Labai griežtai jis perspėjo tuos, kurie šaukė: „*Viešpatie, Viešpatie!*“ (Mt 7,21), bet nenorėjo vykdyti Dievo valios ir jo įstatymų (21-23 *eil.*). Toks garbinimas tuščias, nenaudingas ir nepriimtinas nei Dievui, nei Jėzui Kristui.

Mes gyvename laikotarpyje, kai dauguma žmonių nusivilia tradiciniais tarnavimo Dievui ritualais. Jie mano, kad jie yra tušti, neturintys prasmės ir nereikalingi. Laikas blaiviai pažvelgti į tai, ką reiškia tikrasis Dievo garbinimas. Kai suprasime tikrojo garbinimo prasmę, jis taps labai reikalingu ir mūsų dabartiniam gyvenimui, ir visos žmonijos likimui.

Sabatas reikšmingas ir dabar

Daugelis žmonių, jų tarpe ir praktikuojantys krikščionys labai nustebę, sužinoję, kad sabatas, t.y. septinta savaitės diena, kurią Dievo įsakymas liepia praleisti poilsyje nuo darbo ir kartu su kitais garbinant Dievą, galioja ir mūsų dienų krikščioniui. Šios dienos šventimas yra nepaprastai prasmingas ir svarbus visai žmonijai. Jei nesilaikysime Dievo įsakytos poilsio dienos, mes neteksime stebuklingų Dievo palaiminimų.

Dievo sabato įsakymo laikymasis yra tikrojo Dievo garbinimo dalis. Sekmadienio šventimas atėjo ne iš Dievo Žodžio, bet iš žmogaus. Ir tenka užduoti sau rūstų klausimą: ar Dievas priims žmogaus garbinimą, jei šis nevykdo jo nurodymo švęsti sabatą?

Sabatas šiuo metu

Dievas sabatą padarė žmogui (Mk 2,27) ir ateis laikas, kai visi žemėje laikysis Dievo sabato.

Biblija sako, kad Dievo karalystė į žemę ateis, kai sugrįš Jėzus Kristus ir valdys kaip karalių Karalius ir viešpačių Viešpats (Apr 11,15; 19,11-16). Jis viešpataus ne tik Dievo vaikams, kurie virs dvasinėmis būtybėmis ir viešpataus su Kristumi Dievo Karalystėje jo antrojo atėjimo metu. Jėzus taip pat viešpataus fizinėms, realioms žemės tautoms kaip fizinės, realios vyriausybės aukščiausia valdžia (Ps 22,27-28; 72,1-11; Dan 2,34-35; Zch 14,8-9).

Tuomet visos tautos bus valdomos Dievo įsakymais (Jer 31,31-34; Mch 4,2; Iz 2,2-3; Hbr 8,7-13).

Visa žmonija supras Dievo sabato svarbą ir jo laikysis: *“Ir kiekvienas kūnas ateis kas mėnesį po mėnesį ir kas sabatą po sabato ir melsis manęs, sako Viešpats”* (Iz 66,23, A. Vėliaus vertimas).

Sabato laikysis pagonyms ir tie, kurie nieko bendro neturėjo su Izraelio tauta.

“Taip sako Viešpats: “Laikykites teisingumo ir vykdykite teisybę, nes mano išgelbėjimas artį, mano teisumas tuoj bus apreikštas. Palaimintas žmogus, kuris tai vykdo, ir žmogaus sūnus, kuris to laikosi: saugo sabatą nesuterštą ir savo rankas sulaiko nuo pikto.”

Nes Viešpats taip sako: “Eunuchams, kurie švenčia mano sabatą nesuterštą, pasirenka, kas man patinka, ir laikosi mano Sandoros, duosiu savo namuose vietos ir padarysiu jų vardą garsesnę už sūnų bei dukterų; duosiu jiems amžiams nežūstantį vardą.

Svetimtaučius, kurie prisijungs prie Viešpaties, Jam tarnaus, Jo vardą mylės, bus Jo tarnai, švęs sabatą ir jo nesuteps bei laikysis mano Sandoros, atvesiu į savo šventą kalną ir pradžiuginsiu savo maldos namuose; jų aukos ir deginamosios aukos bus mėgiamos ant mano aukuro, nes mano namai bus vadinami maldos namais visoms tautoms” (Iz 56,1-2, 4-7, K. Burbulio vertimas). Sabatos laikymasis čia pavadintas Sandoros dalimi, kurį tuomet Dievas sudarys su visomis tautomis.